

[Krag.]

de interesserede, som havde Krav paa Andel, og det Beløb, der blev til Statens Disposition, det gik i Finanshovedkassen og ikke ad den tidligere sædvanlige Vej. Den højtærede Minister skylder virkelig Tinget Oplysning om, hvorledes dette har kunnet finde Sted, og vil han ikke give Tinget saadan Oplysning nu ved denne Lejlighed, maa han give Tinget Tilsagn om, at gennem den administrative Undersøgelse, som vil blive foretaget, vil ogsaa dette Spørgsmaal blive klarlagt.

Ligeledes kan jeg ikke undlade at udtale min dybe Forundring over den Maade, hvorpaa man i den højtærede Statsministers Tid som Minister for Industri, Handel og Søfart har lavet Budgetter i Handelsministeriet. Jeg kan ikke andet end udtale min Forundring over, at hverken Departementschefen eller Ministeren ved disse Budgetters Udarbejdelse har krævet en Dokumentation for, at de i Budgetforslagene opførte Tal virkelig var i Kontakt med det foregaaende Finansaars Forbrug; thi hvis dette var sket, saa vilde Stillingen have været en anden paa dette Punkt, end den nu er.

Saa er der endelig endnu en Side af denne Sag, som jeg ikke kan undlade at nævne, og det er den Korrespondance, som har været ført mellem den højtærede Statsminister som Minister for Industri, Handel og Søfart og Finansudvalget. Denne Korrespondance er jo aftrykt i Tillæg B. for det vedkommende Aar og er altsaa alle Medlemmer bekendt. Bladet „Nationaltidende“ har spurgt den højtærede Statsminister om, hvorvidt han kendte Arendrups Skrivelse til Finansudvalget, og saa siger den højtærede Statsminister: Naturligvis kendte jeg ikke denne Skrivelse, Arendrup har handlet bag min Ryg. Det er vanskeligt at værne sig mod noget saadant, naar man ikke har særlig Grund til Mistanke.

Det kan jo være rigtigt; men videre siger saa den højtærede Statsminister, da man spørger ham, hvorvidt Brevet ikke blev optrykt i Finansudvalgets Betænkning: Nej, det fandtes ikke i selve Betænkningen, men det blev optrykt i Tillæg B. til Rigsdagstidenden. Og saa forsikrer Ministeren, at han havde ikke noget som helst Kendskab dertil, før Revisionen gjorde ham opmærksom derpaa, og saa slutter han med at sige, at hvis han havde set det, saa havde han ikke været i Tvivl om Sammenhængen.

Jeg er nu slet ikke saa vis paa, at den højtærede Minister saa ikke vilde have

været i Tvivl om Sammenhængen, for det er altsaa faktisk saaledes, at det under den nuværende højtærede Statsminister som Minister for Industri, Handel og Søfart kunde lade sig gøre at kræve en saa overordentlig stor Efterbevilling til Ministeriets Kontorholdskonto, uden at Ministeren forlanger Dokumentation for Nødvendigheden deraf. Og Departementschefen har altsaa heller ikke forlangt en saadan Dokumentation, ellers vilde den ubehagelige Opdagelse vel være blevet gjort, og naar man ikke har interesseret sig saa meget for Sagen, føler jeg mig virkelig ikke forvissat om, at Statsministeren, hvis han havde set Brevet med Underskrift Gustav Arendrup, vilde have været klar over, hvorledes Sagen forholdt sig. Mig forekommer dette, at det overhovedet har kunnet ske, at være en overordentlig tungt vejende Embedsforømmelse. Jeg beder undskyldte, jeg kan ikke betegne det paa anden Maade.

Den Overskridelse, der her er Tale om, virkede da ogsaa paa Finansudvalget, og Finansudvalget ønskede en nærmere Redegørelse for dette Bevillingskrav. Det er højt forstaaeligt! Der kom altsaa Brev fra Finansudvalget. At dette ikke er kommet til den daværende Ministers Kundskab, det kan kun forklares derved, at Forbryderen maa have tilegnet sig Brevet, thi Breve fra Finansudvalget angaaende Finanslovspørgsmaal til Ministeren, de bærer Udskrift til Ministeren personlig, og jeg føler mig overbevist om, at saadanne Breve i intet Ministerium aabnes af andre end Ministeren, og at de skulde bortkomme, er ganske utænkeligt.

Men altsaa, Finansudvalget henvender sig; den nuværende højtærede Statsminister har ikke set den Skrivelse, hvori Finansudvalget forlanger Forklaring, men der afgaar det Brev, som bærer Gustav Arendrups Underskrift, og hvori han begrundet Kravet om den forholdsvis store Ekstrabevilling med en Udgift, som Ministeriet har haft, og til hvilken der ganske vist tidligere er søgt en Bevilling paa den samme Tillægsbevillingslov paa 7 000 og nogle Hundrede Kroner.

Arendrup svarer altsaa Finansudvalget „paa dertil givne Foranledning“, som der staar i Skrivelsen, der er af 26. Marts; Finansudvalgets Sekretær og Finansudvalgets Formand faar denne Skrivelse, og ingen af dem reagerer ved at finde Navnet Gustav Arendrup og ikke Navnet Th. Stauning under Brevet. Dette er sandelig højt besynderligt. Mon denne Underskrift dog ikke er aldeles uden Sidestykke? Utvivl-